

П А Р Њ А Ч А

Станица у крај села,
испред кестена два,
фасада на њој бела,
као бисер сја.

Недеља, пада вече,
неста подневне јаре,
журимо да не утече,
воз из Црвенке старе.

Чује се парњача хуче,
малу је ћуприју прошла,
стење, вагоне вуче,
само што није дошла.

Гужва је, жури се свак,
неки се грле од среће,
отправник даде знак,
воз може да креће.

Кондуктер пиштаљком свирну,
парњача испусти пару,
и крену у ноћ мирну,
понесе славу стару.

Салаше светле у даљини,
као свитаца рој,
парњача замаче у кривини,
а са њом и уздах мој.

Угљеша Слијепчевић